

TEMA - KVINNOR

Margit Bixo, elingenjör, Östersund.

CATARINA:

– De fina tillfällena i livet och i arbetet ramlar inte över oss

Sid 7

MARGIT:

– Jag var enda tjejen i min gymnasieklass. Och jag är enda tjejen på mitt jobb. Jag trivs men jag saknar "tjejsnacket".

Sid 10

INGER:

– 5–6 år på samma jobb räcker. Sedan är det dags att byta. Men då krävs det en bra portion mod.

Sid 11

Oh! Är det de' som förklarar löneskillnaden!

Om kvinnor på Aerotech

Curt Johansson, avdelningschef på Systemteknik och tf VD för FFV Test Systems AB.

- Perfekt är ordet för hur kvinnor fungerar som arbetskamrater. Det är min erfarenhet, och de som känner mig förstår att jag aldrig skulle kunna driva verksamheten på avdelningen utan min sekreterare, säger Curt och stöttar sig mot "pelaren" på Systemteknik, Elisabeth Malmehed.
- Jag har ingen egen erfarenhet av att jobba under en kvinnlig chef, men jag har närstående exempel. Tina Lexhed, vår VD-assistent på FFV Test Systems, fungerar praktiskt som en andra chef när jag inte är där.
- Säkert skulle vårt arbete bli anorlunda med fler kvinnliga chefer. Jag tror på fullt allvar att kreativiteten skulle öka. Män och kvinnor ser saker och ting från olika utgångspunkter, och det skulle kunna ge oss nya aspekter och fler lösningar på skilda problem.

ETT UTMANANDE KVINNONUMMER

Jag bävade inför uppgiften. Mitt första jobb som tillförordnad redaktör för Tech-In skulle bli ett "kvinnonummer". Jag sköt problemet på framtiden. Men efter ett par "vanliga" nummer av personaltidningen fanns det ingen mer återvändsgränd att ta till. Jag bävar fortfarande inför uppgiften. Vad förväntar Ni er - både kvinnor och män på Aerotech? Vad vill temanumret om kvinnor komma fram till? Vilken ska den röda tråden vara i budskapet? Tråden får bli kvinnorna

själva. Och i någon mån deras arbetskamrater - männen. Ta temanumret som ett tidsdokument. Ett antal, högst ovetenskapligt utvalda kvinnor ger sin syn på situationen - att vara kvinna på ett kraftigt mansdominerat Aerotech. Problem, möjligheter, drömmar, ambitioner och mer eller mindre osorterade reflexioner får bilda sitt eget mönster. Ett mönster som kanske kan bli till ett budskap och mana till eftertanke i kombination med läsarnas egna funderingar.

Vi som intervjuat, skrivit texter och fotograferat för denna tidning har i alla fall börjat fundera: Tänk så mycket oexploaterad och dynamisk kraft kvinnorna representerar. Så få kvinnliga chefer det finns. Att det ska vara så svårt att få kvinnor till tekniska yrken - men så lätt till service-befattningar. Hur annorlunda det skulle vara med lite fler kvinnor på lite fler platser. Det är ju ändå drygt halva mänskligheten som vi talar om.

Red

Doris och Gunilla om expeditjonsjobbet: – Skojigt, outhärligt och dåligt betalt!

AVIONIK. Två kvinnor som kan skryta med sin arbetslivserfarenhet, om de nu skulle känna för det.

Två kvinnor som i gott och väl tjugo år har arbetat på expedition inom FFV Aerotech.

Två kvinnor som vet både vad arbetet kräver och vilka krav de själva skulle vilja ställa.

Doris Nilsson och Gunilla Andersson "härskar" på expeditionen vid sektion Radar/ep-teknik. De delar rum och arbetsuppgifter lika naturligt som vardagens glädjeämnen och problem. En tillfällig besökare får lätt för sig att glädjeämnen domineras här. Skratten som ramar in de tysta, koncentrerade arbetsperioderna tyder på det.

– Vi trivs väldigt bra på sektionen och med de fyrtio pojkar som vi sköter tillsammans, erkänner båda. Dom är härliga som arbetskamrater och vi har en fin sammanhållning.

På gott och ont

Att skriva, skriva och skriva. Rapporter och föreskrifter som kräver ständiga ändringar. Det är vad Doris och Gunilla arbetar med till övervägande delen.

– Där har ordbehandlaren kommit med förändringar på både gott och ont, säger Gunilla. Idag har vi förutsättningar att enkelt och snabbt gå in och göra ändringar. Och efter jul har vi fått löfte om att slippa väntetiderna i VAX-datorn. Det om något är fysiskt påfrestande, att inte direkt kunna ta itu med skrivarbete som ligger och väntar.

– Problemet är att vi inte vet hur terminalarbetet påverkar oss på sikt, tillägger Doris. Kanske sitter vi här alldeles fläckiga i ansiktet om tio år!

Hundra i kö

– Förutom att datorerna har kommit in i våra liv och att sektionen har vuxit från 25 man till 40, så har arbetet egentligen inte förändrats så mycket under åren, tycker Doris.

– Och det har inte lönen heller, inflikar Gunilla snabbt. Det är ett faktum som ibland får mig att tvivla på mitt eget värde. Jag är helt outhärlig här på jobbet ända tills jag tar upp frågan om högre lön. Och jag gör det därför att med 26 år i jobbet kan det kännas konstigt att bli passerad av den som bara har fem år på nacken.

– I sådana sammanhang har det visat sig att upp till hundra hemmafruar står på kö för att överta våra jobb, om vi nu ska tro på det argumentet mot att våra löner höjs, undrar Doris. Båda efterlyser ett mer nyanserat svar från initierat håll i företagsledningen på frågan om varför det är så omöjligt att få löneförhöjningar? Frågan gäller även sådana löneökningar som ligger utanför den så kallade B-listan?

Efter ålder

– Samtidigt skulle jag vilja veta varför vi har färre semesterdagar än jämn-gamla killar på sektionen, fortsätter Gunilla. Att det går efter lönegrad vet jag, men det retar mig eftersom det rent logiskt borde gå efter ålder. Jag vill inte att någon ska få det sämre utan att alla ska få det lika.

– Alla har vi behov av semester, ett behov som ökar med åren och inte med lönen, påpekar Doris. Därför borde inte antalet semesterdagar betraktas som en löneförmån vilket är fallet idag.

Sporrar

– En sak som jag efterlyser idag är arbetsplatsträffar för oss expeditionstjejer som jobbar på olika håll inom företaget. Vi skulle må gott av att samlas, inte runt skrivbordet utan i neutrala konfe-

rensrum, där vi kan dryfta våra gemensamma problem. För sådana har vi, understryker Gunilla.

– Fram för fler gemensamma kurser också. Och vart tog egentligen KML-pärmen vägen? undrar Doris. Den var en utmärkt hjälpreda för alla nybörjare. Att göra karriär på en expedition är helt uteslutet. Det är båda rörande eniga om, men det finns alltså många andra sporrar som kan göra jobbet intressant och roligt.

Passar inte alla

– För oss kvinnor kan det vara svårt att kombinera intensivt arbete och resor med familjelivet. Inte minst med tanke på att många idag är ensamstående mödrar, säger Doris.

– Att vara produktiv till max, är annars det som gäller inom FFV Aerotech idag. Och på ett sätt är det bra att vi har fått en "privat" prägel på jobbet och att allt pekar uppåt idag, tycker Gunilla.

– Men samtidigt ser jag tydliga exempel på att alla inte mår bra av den stress och det lidande privatliv som blir följden av det här. Människornas olika pusselbitar passar helt enkelt inte ihop längre. Och därför är jag inte så övertygad om att en karriär är något eftersträvt, säger hon till sist.

Anne Allard

Under stort fnitter insisterade Doris Nilsson och Gunilla Andersson på att en tredje dam måste vara med på bilden. Och så fick det bli. Men jag betvivlar att Miss Piggy kan mäta sig med kvinnorna vid sin sida när det blir fråga om erfarenheter av arbetet på den här expeditionen. Foto: Anne Allard

Nog visste den annon- sen var den tog!

MARIEVIK. När hon var yngre var det murarskjortan och jeansen som gällde. Då var ett drömjobb någonting i stil med truckförare, chaffis eller styckmästare.

För sex år sedan fick hon sitt första kontorsjobb. På Svenska Tyngdlyftningsförbundet.

Idag är hon VD-assistent på FFV Test Systems AB. En ovanlig karriär? Kanske. Men inte omöjlig. Inte för Tina.

Kontoret ligger sju trappor över gården. Högre kan man inte komma i huset vid Marievik. Härifrån har Tina en underbar utsikt över Årstavikens båthamn.

Hela våningen är ljus, öppen och andas förväntan. Det var inte så länge sedan FFV Test Systems flyttade in här.

Samma känsla av förväntan finns i Tinans rum. Den sitter på något sätt i väggarna, som fortfarande är litet kala. Här har långtifrån allt kommit på plats.

Kryddad förväntan

Kanske är det just därför rummets ägarinna utstrålar samma förväntan kryddad med både nyfikenhet och entusiasm.

– Det här är en drömsits! utbrister hon. Och fortfarande vet jag knappt vad jag gör, faktiskt. Det finns så mycket jag

– Att arbeta med frihet under ansvar är viktigt. Ett jobb ska innehålla både rättigheter och skyldigheter.

måste lära mig. Varje dag dyker det upp nya frågor som jag vill hitta svaren på. Det är en självklar service som jag ska ge mina arbetskamrater.

Tina stryker litet eftertänksamt med handen över den rutiga drätkjolen när jag frågar hur hon föreställde sig jobbet när hon sökte det.

– Redan annonsen var ju stor, maffig och klatschig, svarar hon. Den gav mig

intrycket att här skulle jag få chansen att vara med om något speciellt.

Pirrigt

– Sen började allt med dunder och brak. Jag hade ingen aning om vidden av det här arbetet. Det innehåller mycket mer än vad jag föreställt mig, och det är absolut inget trångt sekreterarjobb, skrattar Tina.

När Tina berättar hur hon med darrande hand ringde för att svara på annonsen knyter det sig i magen på mig med. Skulle hon platsa?

– Men varför inte, sa jag till mig själv, fortsätter Tina. Hon är utan tvekan en kvinna som vet sitt eget värde, tänker jag och slappnar av igen.

– Och när jag sedan blev kallad till anställningsintervju och fick träffa alla, så kände jag mig rent av efterlängtd. Dom visade mig en fantastisk öppenhet och jag kände mig hemma på en gång. Varje dag känns det roligt att få gå till jobbet, och det är fortfarande lika pirrigt och spännande som under den första veckan, tycker Tina.

Som en klump

Tidigare visste Tina knappt vad FFV var. Volvo står ju för bilar, men FFV...? Var det inte något med försvaret?

– Jag såg nog FFV som en klump med

Kvinna på Aerotech

Anna-Carin Lundin, teknisk dokumentation, avdelning Flygplan

– Utbildningen som vi har eller kan få, är mycket viktig för oss kvinnor. Den öppnar dörrarna till nya och intressanta arbetsuppgifter.

– Men det är svårare för oss som redan finns i företaget. De som kommer direkt utifrån får oftast både bättre lön och intressantare arbetsuppgifter.

inbyggd stelhet på något sätt, försöker hon förklara.

– Men herre jösses, här går det ju undan! Folk får saker och ting ur händerna, och inget kan förknippas med den koloss jag trodde att FFV var.

Jag känner ett sting av något som skulle kunna vara stolthet när jag hör Tinas förvåning. "Kom inte och snacka om statlig tröghet här inte" känns det som.

Egna idéer

När jag ber Tina berätta litet mer om sina tidigare "drömjobb", glimtar det till i ögonen.

– Måste jag? undrar hon först. Men sen kommer det av bara farten. Och hon fnittrar lyckligt vid minnet.

– Du förstår jag har alltid haft mina egna idéer om allting. Andra tjejer sökte tjej-jobb, men inte jag inte. Jag fick till exempel för mig att jag skulle bli styckmästare, och så började jag som lärling.

Ambition saknade hon inte, men kanske fanns det vissa brister ifråga om anlag. Styckmästarkarriären slutade ialla fall tvärt vid en fest hemma hos föräldrarna.

Tina hade tidigare fått förtroendet att ta hand om en halv ox för familjens räkning. Olika delar skulle läggas i påsar och märkas med innehåll. Och här kom fusket in i bilden.

Tina hade ingen aning om vad som var vad. Hon slog upp kokbokens ox. Den där med kroppen inrutad och full av siffror, ni vet. Sen satte hon igång.

Banebringande

En tid senare bjöd Tinas föräldrar sina vänner på middag med oxfilé. Då blev gästernas uppsyn vid anblicken av det, som på sin höjd kunde vara en sladdrig oxbringa, tydligen nog för att Tina skulle byta bana här i livet.

Här gör vi en paus för att torka skrattet

ur ögonen. Så frågar jag Tina varför hon bytte sina drömjobb mot det här?

– Det frågar jag mig själv också. Men det måste ha mognat fram hos mig utan att jag märkte det, tror hon.

– Tänk att vakna en morgon och plötsligt veta att man vill bli sekreterare. Jag! Det var lite överraskande men det kändes skönt att jag hade bestämt mig.

Allvarlig roll

Att hon har bestämt sig för sekreteraryrket betyder att Tina accepterar sitt jobb med allt vad det innebär. På gott och ont i med- och motgång, så att säga.

– Jag tar den här rollen på allvar. Och det ingår i den att serva mina arbetsskamrater på bästa möjliga sätt och att vara vårt ansikte utåt, som det stod i annonsen. Är jag inte beredd att ställa upp på sådana villkor, så ska jag inte

heller ha det här jobbet, säger hon med eftertryck.

Därför ställer hon sig också utanför alla diskussioner om det rättvisa i kaffekokningsrutinerna och hur jämställdhetsparagraferna efterlevs på översta våningen i Marievik. Det här är inte hela bilden av Tina, men en del av hennes personlighets pussel.

Tina heter egentligen Christina med efternamnet Lexhed. Säkert finns det FFV-are som höjer på ögonbrynet med ett litet förklarar "aha", när de hör namnet, misstänker hon. Men vid det här laget råder det väl inga tvivel om att Tina är fullt kapabel att bära sitt namn på egen hand.

När jag vid lunchtid åker över Hornstull mot Stockholmskontoret på Östermalm tänker jag för mig själv: – Såna annonser måste vi göra lite oftare!

Anne Allard

Snart har Tina klarat av sitt första halvår som VD-assistent på FFV Test System AB i Stockholm. Det är ett nytt jobb och en ny miljö för henne, och det är en fördel anser hon.

– En av de viktigaste ingredienserna för mig är själva utmaningen, säger Tina.

– Tänk att komma in i ett jobb där man får möjlighet att använda alla tekniska finesser. Läckert! Det krävs förstås en del kurser för att lära sig allt, men att slippa sitta med Tipp-Ex i framtiden är guld värt.

Kvinna på Aerotech

Anna-Lisa Johansson, avdelning Flygplan

Före detta apotekstekniker i en arbetsmiljö, där nästan bara kvinnor arbetar.

– Här är det tvärtom, men det är inget konstigt med det, menar Anna-Lisa.

– Nu skall jag lära mig det här jobbet och kanske blir det i framtiden nya arbetsuppgifter för mig i företaget.

Kvinnor lär teknik inom Aerotech

Inga-Lill och Irene väljer verkstadsjobbet

AVIONIK. I femton år har Inga-Lill Hellberg arbetat på kontor. I sex år har Irene Forsberg varit affärsägare.

Nu är båda på väg att sadla om helt och hållet i yrkeslivet. Kontor och handel får stryka på foten för tekniken.

Både Inga-Lill och Irene anmälde sig tidigare i år till Arbetsförmedlingen i jakten på jobb. Där fick de chansen att gå med i ett nystartat projekt under ledning av Tommy Jacobsson på Arbetsmarknadsinstitutet, AMI. Målet var att "öppna" teknikvärlden för kvinnorna och vice versa.

Projektet rullade igång, och nu har en grupp på nio kvinnor praktiserat fyra veckor på FFV Aerotech i Arboga. Alla har de valt att ta steget fullt ut och fortsätta med teknikutbildning det närmaste året. Alla utom Inga-Lill, för hon har redan klarat av den delen på egen hand.

Få in en fot

Inga-Lill valde tekniken redan innan hon kom i kontakt med AMI och Tommy.

– Jag började med treårig teknisk linje och gav mig sedan i kast med ett fjärde år i Örebro för att få ut min ingenjörsexamen, berättar hon.

Men med pendlandet till och från Örebro blev dagarna långa. Det blev drygt och jobbigt att hinna med man och två

– Innan jag kan börja jobba på egen hand får jag följa min handledare ett tag. Sen jobbar vi tillsammans och jag lär mig föreskrifterna för att så småningom kunna klara mig på egen hand, berättar Inga-Lill Hellberg. När hon nu blir anställd på sektion Elsystem, så blir hon samtidigt den första kvinnan på verkstan där. Foto: Anne Allard

barn, det vanliga hemarbetet och plugandet på kvällarna.

För att inte köra sig själv och läslusten i botten, valde Inga-Lill att ta ett sabbatsår. Sin ingenjörsexamen kan hon avsluta när hon känner sig mogen för det.

– Jag valde alltså att söka jobb istället och blev erbjuden en plats i projektet. Det skulle kunna hjälpa mig att få in en fot på arbetsmarknaden sa man, berättar Inga-Lill.

Vill "meka"

I femton år har Inga-Lill varit kontorist på Briabs försäljningsavdelning. Men hela tiden har hon haft i bakhuvudet att studera vidare.

– Jag har alltid varit intresserad av att "meka". Så när jag väl gjorde slag i saken och tog upp studierna igen, var det naturligt att välja en teknisk utbildning.

Har hon bara tur med sig, så får Inga-Lill nu in den fot vid FFV Aerotech som hon hoppades på. Under tre av fyra praktikveckor har verkstan vid sektion Elsystem dragit nytta av hennes kunskande. Där är det litet "kort om folk" just nu, och Inga-Lill med sin tekniska utbildning fyller väl en plats i arbetslaget.

En av sextio

– Före praktikperioden fick vi allmän information om projektet, vi gjorde studiebesök och testade våra anlag för den här typen av verkstadsjobb, berättar Irene Forsberg.

– Egentligen sökte jag kontorsjobb. Men det går sextio sökande på varje kontorstjänst här i Arboga, och därför tog jag chansen att prova på det här istället, tillägger hon.

På FFV Aerotech har flickorna alternerat mellan olika verkstäder inom division Avionik. Enligt Irene var det aldrig något problem att anpassa sig till verkstadsmiljön.

Håller ihop

– Alla kände till våra förutsättningar, och därför behövde man aldrig känna sig nervös. Handledarna har förklarat hur arbetet ska gå till, och sedan har vi fått prova själva. Det har gått jättebra och det har varit väldigt intressant, tycker Irene.

– Ett annat plus är att kontakten mellan oss tjejer i den här gruppen har blivit så fin. Nu tänker vi hålla ihop i fortsättningen också. Idag är jag väldigt glad över att Tommy ringde mig. Annars hade jag aldrig kommit in på det här.

– Till sist vågar jag göra mig till tolk för hela gruppen och tacka verkställare, handledare, arbetskamrater och alla andra som har tagit emot oss på ett fantastiskt positivt sätt, avslutar hon.

Anne Allard

Irene Forsberg och Åke Karlsson arbetar med lödning på en generator. Foto: Anne Allard

Kvinna på Aerotech

Gull-Britt Kindström finns inom stab Controller på division Flygteknik. Hennes jobb innebär att serva divisionschefen med olika slag av ekonomisk information. Jobbet har Gull-Britt haft i fyra år. Men på Aerotech har hon jobbat i drygt tio år.

– Med handelsgymnasium i botten och påbyggnad av universitetsstudier i ekonomi öppnades vägen till nuvarande arbetsområde, menar Gull-Britt.

– Idag arbetar jag deltid, sextiofem procent. Och visst finns det män som lyft på ögonbrynet när de hör att man jobbar med ekonomi. Men detta har inte känts negativt, säger Gull-Britt.

– Framgång ligger mycket i vad man själv är villig att satsa. Sedan kan det naturligtvis vara en belastning att ofta ha huvudansvaret hemma, säger Gull-Britt.

– Men det är upp till en själv att ta ställning till vad man vill göra, menar Gull-Britt. Om jag fick erbjudande om ett arbete som tex krävde full arbetsdag och som jag gärna ville ha, då skulle jag också ställa upp på det.

– Jag tror man funderar mer än en gång när det gäller att tillsätta en kvinnlig sökande och att det bedöms negativt att man valt att arbeta deltid.

– Men egentligen tycker jag att kompetens och duglighet skall vara avgörande i valet "man" eller "kvinna". Och att man är beredd att ta chansen, om och när den kommer, avslutar Gull-Britt.

– Det beror på mig själv

MOTOR. – Att de fina tillfällena i livet och i arbetet inte ramlar över oss, det gäller både kvinnor och män. Den som vill ha något måste själv satsa aktivt. Det är sällan möjligheterna serveras på ett fat.

Catarina Östlund-Julle vet vad hon talar om. Förra veckan var hon sekreterare på Motors avdelning MT. Idag är hon försäljningsassistent på division Export.

– Jag har aldrig upplevt det som något problem att vara kvinna på FFV Aerotech, tycker Catarina. Men så har jag också tagit mig rätten och friheten att yttra mig om både ditten och datten. Och det har säkert gjort sitt till för att hjälpa mig på traven i arbetet. Det arbetet började faktiskt i England för snart åtta år sedan. Catarina följde sin man dit på ett treårigt uppdrag. Och själv fick hon anställning som administrativ assistent.

– Det började med ett par timmars arbete om dagen, men det slutade som ett heltidsjobb, säger hon. Och det säger samtidigt en del om hennes egna ambitioner.

Variationer

Avdelning MT, Turboaxel/Turboprop, har också varit en utmärkt arbetsplats för en person med egna idéer. Där har Catarina hunnit med mycket på fyra år.

– Något strikt sekreterarjobb har det aldrig varit, utan det har funnits stora

variationer i mina uppgifter, bekräftar hon.

– Vi som jobbar här ute på stan har tagit på oss mer av det arbete som andra avdelningar kan köpa direkt från Service.

Receptionen, telefonpassningen, rese-tjänsten, mässen med mat, fika och egen handkassa och så grindvakten förstås. Med andra ord litet av varje som Catarina har skött vid sidan av det normala arbetet med uppföljning och samordning inom avdelningen.

Inspirerande

– För mig har de internationella kontakterna här varit väldigt inspirerande. De ligger till stor del bakom mitt beslut att gå vidare i jobbet, berättar Catarina.

Och för något år sedan började hon läsa igen. Den här gången satsade Catarina på marknadsföring och organisations-teori. Men hon har varit inne tidigare och nosat på andra områden: data, företagsekonomi och juridik bland annat.

Catarina är en kvinna som inte vill stagnera i sitt arbete. Nu har hon alltså tagit steget från avdelning MT till ett nytt jobb som försäljningsassistent på Exportdivisionen.

– Jag har redan börjat arbeta med en del marknadsplaner, och det är verkligen jätteskojigt, tycker hon. Men fortfarande är jag inte riktigt klar över hur jobbet i sin helhet ska se ut. Du får väl fråga mig på nytt om något halvår. Då bör jag ha ett bättre grepp om hela situationen.

Anne Allard

Det här är inte rätta bilden av Catarina Östlund-Julle. Att sitta med armarna i kors och fötterna på bordet går stick i stäv med hennes övertygelse; den som vill vinna måste också vara beredd att satsa! Foto: Anne Allard

Kvinnliga tekniker och chefer sökes

En dryg femtedel av samtliga anställda inom FFV Aerotech är kvinnor – 704 av totalt 3215 personer. Det finns få kvinnliga chefer och tekniker. Flertalet kvinnor återfinns inom de traditionella kvinnoyrkena och då framförallt i olika kontorist- och sekreterarbefattningar.

– 22 procent av våra anställda är kvinnor. Det är förmodligen inte färre än på andra håll inom näringslivet. Men tyvärr har de flesta yrkesverksamma

kvinnorna inte valt den utbildning eller den karriär som vi har störst behov av, säger Per-Åke Dahlström, personaldirektör.

– Andelen kvinnor är inte mindre hos oss än på andra håll inom näringslivet, menar Per-Åke Dahlström.

Positiv trend

– Kanske är det enbart en tidsfråga. Trenden visar att kvinnor i allt större utsträckning väljer teknisk utbildning. Idag har vi ett antal kvinnliga civilingenjörer. För 5–10 år sedan fanns det inte några.

– Personligen skulle jag gärna se fler kvinnor och fler kvinnliga chefer. Hela företaget skulle ha nytta av de olikheter i fråga om attityder, synsätt och relationer som kvinnor har.

– Men kvinnorna måste visa sin kompetens. Det är uteslutande tillgången och efterfrågan på duktiga människor som styr all rekrytering.

– Förutsättningarna att satsa på en intern karriär är stora. Något som det finns exempel på just i denna tidning. Men då måste kvinnor också i större utsträckning våga visa sig duktiga och acceptera att goda prestationer belönas.

Lön efter duglighet

– För att kunna rekrytera och behålla duktiga medarbetare tillämpar numera även vi lön efter prestation. Likalöneprincipen bidrar inte på samma sätt till utvecklingen. Och alla kan inte dras över en kam, säger Per-Åke.

– Se bara på sekreterarbefattningen. En beteckning som verkligen drabbats av inflation. Samma titel men i realiteten en otrolig spännvidd. Man kan faktiskt göra karriär även utan att byta titel. På Volvo blev doktor Gyllenhammars sekreterare vice VD.

Om kvinnor på Aerotech

◀ Gunnar Åhlén, elmontör på Ground Support

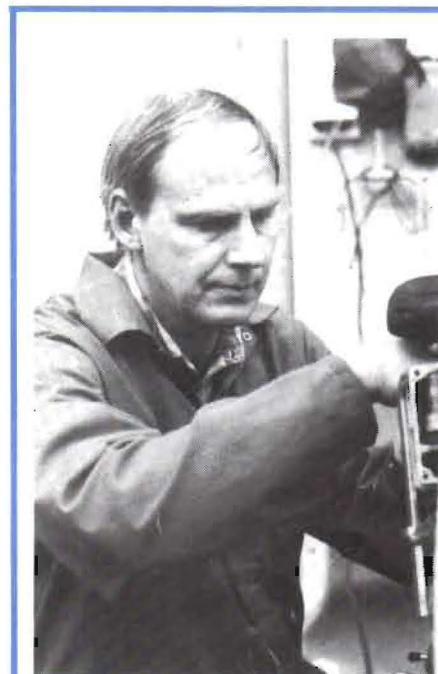
– Det vore trevligt med tjejer här i verkstaden. Men jag kan inte se att det skulle påverka tillvaron i någon större utsträckning.

– Kvinnliga chefer skulle nog också gå bra. Om bara chefen kan sitt jobb spelar sorten ingen roll.

Lars Andersson, teknikfrågor, ▶ avdelning AvioComp

– Jag ser positivt på såväl kvinnliga arbetskamrater som på kvinnliga chefer. Dugligheten är ju avgörande.

– Dämpning av de manliga skämten skulle nog komma att tonas ned till det bättre.

Hjälp till självhjälp

Kvinnor har många "spöken" att slåss mot. Det mesta bottnar i nedärvda kulturmönster som är svåra att bryta och förändra. Allra minst genom några politiska beslut. För att kvinnor på allvar ska komma framåt måste det till vassare armbågar och tuffare tag. Men kvinnor behöver också hjälp. Något som Aerotech nu ställer upp med.

– Kvinnor måste i allmänhet kämpa på många fronter för att komma framåt, säger Lizzie Hamnström på Personalutveckling i Arboga. Det är inte bara ett traditionellt mansdominerat mönster som måste brytas. En alltför homogen kvinnogrupp sätter också P för många ambitioner. Det är helt enkelt Jantelagen som gör sig gällande: Håll Dig på mattan. Du ska inte tro att Du är någonting. Och då förblir det lätt så.

– Dessutom kräver hem och barn sin tribut. Det behöver nödvändigtvis inte handla om karriär eller andra satsningar. Även ett högst vardagligt och enkelt arbete kan under de omständigheterna bli besvärligt.

Mer än duktiga

– Det pratas ofta om kvinnors behov av mod. Speciellt om man vill nå lite högre befattningar. Och det är faktiskt sant. Det räcker inte med att kvinnor är normalt duktiga. Vi tycker att vi måste klara av allt till 110 procent medan männen ofta frågar om vi kan uppgifterna till 75 procent. Därför måste kvinnor få hjälp i sina ambitioner att sticka upp huvudet.

– Vi måste skaffa oss kvinnliga förebilder, säger Lizzie Hamnström.

– Nu tänker Aerotech hjälpa till med det. Någon kanske protesterar eftersom vi riktar oss till sk karriärister, till de kvinnor som vill konkurrera på en högre nivå. Vi är medvetna om behoven även på andra nivåer. Men någonstans måste man ju börja, konstaterar Lizzie. Utvecklingsgruppen ska helt enkelt vara en hjälp till självhjälp. Deltagarna ska få en bättre självinsikt och ett starkare självförtroende. Men det ska också handla om de krav som ställs på en chef/specialist, vilka egenskaper som utmärker en kvinnlig chef/specialist och vad en karriärsatsning kostar på det personliga planet.

Kvinnliga förebilder

– Vårt mål är att skapa kvinnliga förebilder. Kvinnor har ingen vana som ledare. De är i mångt och mycket en homogen och sammanhållen grupp. Männen däremot har massor av förebilder och är sedan barnsben vana vid olika slags hierarkier; fotbollstränare, lagledare, det militära systemet osv.

– Men vi ska definitivt inte utvecklas till att spela på männens villkor. Vi ska inte suddas ut de naturliga skillnaderna. Kvinnan ska inte bli man bara därför att hon får en högre befattning, betonar Lizzie.

– Självklart ska vi behålla det genuint kvinnliga. Men vi måste bli lite tuffare både mot oss själva och mot männen.

– Det är heller inte självklart att alla i utvecklingsgruppen kommer att nå högre befattningar. Efter utbildningen konkurrerar de på lika villkor med männen. Kompetensen är fortfarande den viktigaste faktorn.

Kvinna på Aerotech

Britt Sahlberg, avdelning Flygplan

– Det börjar bli bättre förutsättningar för oss kvinnor, om vi är beredda att satsa på våra jobb. Förutsättningar i den meningen att vi får bättre och intressantare arbetsuppgifter. Vi kan också göra karriär.

– Men chefens attityd mot oss kvinnor måste brytas. Fortfarande lever föräldrade uppfattningar kvar. Vissa tecken pekar ändå åt rätt håll. Kvinnor har faktiskt kommit in på områden som traditionellt tillhört det manliga arbetsområdet.

Birgitta Olsson, ritare på Ground Support

– Kvinnor har svårare att bli chefer. De blir inte riktigt tagna på allvar och måste vara så mycket bättre än männen.

– Det är bara bra att jobba bland många män. Andan blir bättre än då man är var och en för sig. Men det är alltid vi som får koka kaffe. Annars blir det inte gjort. Dessutom är vi så korkade att vi låter det fortgå. Men tjejer gillar ju att pyssla om.

Om kvinnor på Aerotech

Kari Paakkola, montör, Motordivisionen i Arboga.

– Det är ingen skillnad mellan att jobba med tjejer och att jobba med killar, så för min del går det väl bra. Kari uttalar sig mycket neutralt, vilket tyder på att en fråga om skillnader aldrig har varit aktuell tidigare.

– Jag vet inte om det finns några särskilda fördelar med att jobba tillsammans med tjejer, men några nackdelar har jag inte heller märkt. – Själv har jag aldrig haft någon kvinnlig chef. Och eftersom jag inte har någon erfarenhet av det, så kan jag inte heller säga något om hur jag tror att det skulle vara.

Eino Waldu, avdelning Tillverkning

– Jag tror inte jag skulle vara annorlunda mot kvinnliga arbetskamrater eller chefer än vad jag är mot manliga. Kanske ett mer vårdat språk skulle användas.

– Kan man bara sin sak ser jag ingen skillnad mellan kvinnliga och manliga arbetskamrater.

Jobbet betyder inte allt

Margit Bixo har det väl förspänt. Hon kan både äta kakan och ha den kvar. Hon är elingenjör och finns i Östersund. Där jobbar hon på det mest högteknologiska och dynamiska företag man kan hitta i området. Och samtidigt har hon fjällen, skidbackarna och svampskogarna på arm-längds avstånd.

Idag är Margit en av två kvinnliga elingenjörer på Aerotech i Östersund. Hon jobbar med elkraft. Och äpplet har tydligen inte fallit så långt från trädet. Margits pappa är driftchef på just ett elverk.

– Redan som liten var jag med ute och bytte säkringar. Så yrkesvalet var väl egentligen inte så slumpartat. Även om vägen hit till FFV varit lite krokig, säger Margit.

– Jag började på naturvetenskaplig linje i gymnasiet. Men ganska snart upptäckte jag att det inte ledde någon vart. En examen därifrån krävde bara mer utbildning. Ett jobb direkt efter skolans slut var vad jag ville.

Enda tjejen

– Därför flyttade jag snabbt över till den tekniska linjen och blev efter fyra år elingenjör. Och det har jag aldrig ångrat. Det är synd att så få tjejer vågar satsa på den linjen. Så märkvärdigt är det inte. Man behöver faktiskt inte ha stått på huvudet i en möppe-motor hela sitt tonårsliv.

– Enda tjejen i min gymnasieklass. Och enda tjejen här. Nog är det bra konstigt

att det ska behöva vara så. Men jag klagar inte. Jobbet är toppen, fritt och självständigt. Bättre kan det ju inte vara.

Margit jobbar bla som teknisk konsult åt den personal som sköter drift och underhåll av flygvapnets reservkraftanläggningar. Hon är ung och hon är kvinna – vilket väl ändå måste vara en mindre lyckad kombination i sammanhanget?

– Inte alls, betonar Margit. Inte nu längre. Men visst var det lite jobbigt i början. Man kan ju inte bara kavat trampa på i ullstrumporna när man har med garvade, medelålders gentlemen att göra. Det gäller att visa att man kan. Och det krävs en hel del psykologi, ödmjukhet och försiktighet. Men det är ju typiskt kvinnliga egenskaper, så där har jag en klar fördel.

Margit ser inte killarna på jobbet som något problem. Men hon saknar ändå kvinnliga kolleger. Hon saknar "tjejsnacket". Den bristen kompenserar hon på fritiden. Och någon karriär kan Margit inte tänka sig.

Men inte chef

– Det beror på vad man menar. Utvecklas i mitt jobb, självklart. Men chef, knappast. Det skulle jag inte passa till. Jag kan inte tänka mig en framtid som ordregivare och pappersvändare. Att jobba praktiskt och omedelbart se resultatet av vad man gör är min melodi.

– Ett chefsjobb skulle dessutom inskränka på min fritid eller drabba min familj. Så mycket betyder inte jobbet. Men man vet ju aldrig vad som händer i framtiden.

– Jag är inte beredd att betala det pris som en karriär kostar, säger Margit Bixo.

Utveckling kräver mod

– Jag tror inte att man ska sitta för länge på ett och samma jobb. När man inte längre ger 100 procent är det dags att byta, menar Inger Jonsson, controller och naturligtvis den enda kvinnan i ledningsgruppen på Ground Support.

Inger lever som hon lär. För 17 år sedan kom hon till FFV – som sekreterare. Därför vet Inger vad det innebär att utvecklas.

– Många vill leva i en trygg och oföränderlig tillvaro. Men då gör man det lite väl enkelt för sig. Själv gillar jag utmaningar. Att skaffa sig möjlighet att påverka, att brottas med nya problem och dessutom klara av dem ger faktiskt en extra krydda i tillvaron, säger Inger.

Kvinnor kan

– Det handlar ytterst om att vilja och om att ha mod. Nog har jag haft fjärlar i magen många gånger. Men då gäller det att bita ihop och verkligen visa vad man kan. Och kvinnor kan verkligen – mer än vad de själva tror.

Som många andra kvinnor i "udda" positioner är Inger ganska ensam i en mansdominerad tillvaro. På kurser och konferenser, antingen det är internt eller utanför företaget, saknas det kvinnor. För att inte tala om högt där uppe på toppen – i ledningen.

– Nog är det ont om kvinnor, det kan jag hålla med om. Men för mig personligen är det inga problem. Jag tänker inte på saken och blir absolut inte annorlunda behandlad. Kanske beror det på min läggning eller också på att jag

varit med så länge att gränserna blivit utsuddade.

– Självfallet vore det bra med fler kvinnor på högre poster inom företagen. Visserligen tror jag inte riktigt på pratet om kvinnors mjukare framtoning. Men vi tänker nog lite annorlunda än männen, menar Inger.

Intuition

– Män ska alltid kunna verifiera alla uttalanden. De är mer precisa och kräver exakta besked. Vi kvinnor lutar däremot ofta på vår intuition. Saker och ting kan vara på ett sätt utan att man riktigt vet varför.

Hur intuitionen går ihop med Ingers jobb som controller är inte så lätt att förstå. Merparten av arbetstiden ägnas åt siffror, budget och andra exakta instrument. Men i jobbet ligger också att övervaka, analysera och följa upp verksamheten på divisionen. Att alarmera om något går snett. Och då gäller det att kunna läsa mellan raderna och se verkligheten bakom alla siffror.

Inger har gjort karriär inom företaget. Hon ser gärna att fler kvinnor följer hennes exempel. Men har inte hennes egen utveckling inspirerat andra att också förändra sin tillvaro?

– Jag vet inte, men jag hoppas naturligtvis att jag sått något litet frö. Men det är inte lätt. Dessutom har all förändring sitt pris.

– Att göra karriär innebär att man måste ge efter en bit på många andra områden som familj, privatliv och fritid. Och kanske kommer man på kant med tidigare arbetskamrater. Ett pris som inte så många kvinnor är beredda att betala.

Kvinna på Aerotech

SERVICE. Idag är Annika Krisat ensam tjej på Interna Transporter i Arboga. Där kör hon truck och även lastbil när det behövs, ett arbete som hon varmt rekommenderar andra kvinnor att pröva.

– Det är ett fritt jobb som jag trivs väldigt bra med, och jag skulle inte vilja byta det mot något annat, säger hon.

Annika började arbeta som lokalvårdare på FFV Aerotech för snart tio år sedan.

– Det var också ett bra jobb, och till en början hade jag inga planer på att byta, säger hon.

Men efter ett års mammaledighet och med ett bussförarkort på fickan, tog hon ändå klivet över till transportgruppen. Det fanns ett visst motstånd på grund av att arbetet anses vara tungt och att det saknades omklädningsrum i godsterminalen.

– Men det är inga problem, säger Annika. Jag byter om i personalbyggnaden, och lyften tar jag i etapper om så krävs. I början var hon tvungen att visa framfötterna litet extra, men det händer också att hon som kvinna får litet extra hjälp av manliga medarbetare.

– Jag tycker det är jättebra att vara kvinna på den här arbetsplatsen. Jag jobbar 75 procent, och ingen är omöjlig om jag någon gång måste sticka hem från jobbet för att ta hand om mitt barn. Det har alla förståelse för här, och vi ställer alltid upp på varandra.

– Att göra karriär eller att förändra sin situation kräver vilja och mod, hävdar Inger Jonsson.

På med kjolen flickor!

Jag är uppriktigt förbaskat trött på det här jämlikhetstjafset. Nu får en kvinna inte vara kvinna längre! Nä, det var bättre förr, mycket bättre!

Tänk, när jag kom till jobbet på morron och redan vid vaken möttes av en uppskattande vissling från den skärmmösseprydda gentlemannen som stod vid grinden! Det var en bra början på dagen. Det hela fortsatte när jag hängde av mig kappan. Männens noterade uppskattande frisyren och släsen i kjolen. Och hade jag stänkt några droppar av den dyra parfymen på mig, så var det alltid några herrar som tittade in på rummet, vibrerade med näsborrarna och sa: Oj, vad gott det luktar här! På lunchen behövde jag inte vara utan herrsällskap vid

bordet, speciellt inte om den nya blusen hade den rätta uringningen. Och stod man vid kopieringsmaskinen, så kom det alltid när stilig karl och låtsades vara alldeles våldsamt intresserad av ens förehavanden. En klapp på det rätta stället tyckte jag inte var opassande. Och för att dagen skulle anses riktigt lyckad, så hade någon stilig karl lämnat mig ett förslag och jag ansåg inte att det var skamligt. Tvärtom! Men hur har det blivit? Jo, elände och åter elände. "Sexuella trakasserier må ej förekomma på arbetsplatsen." Så står det i papperen på anslagstavlan. Vadå trakasserier? Hur kan gubbarna (för det är det väl) blanda ihop dagens små glädjestunder med trakasserier?

Som kvinnorna ser ut numera! Långbrallor, träskor, stora säckiga tröjor, Arafat-halsdukar och hår som inte sett en papiljott på veckor! Dom ser ju ut som hamnbusar! Jag menar, det kan inte vara roligt för en man att lämna sin hustru på morgonen och mötas av följande syn på jobbet.

En samling rödstrumpor, gröna-vågare och Fredrika Bremare! Han kan ju bli knäckt för mindre. Med detta för ögonen förväntas han göra en fullgod arbetsinsats! Jamen det begriper väl vem som helst att det inte går ihop!

Och hur ser det ut ute i samhället? Jo, det är lika illa där. Tjejer som sparkar fotboll, tjejer som spelar handboll, tjejer som åker skidor. Kort sagt: tjejer som gör allt för att inte se ut som tjejer!

Nä, annat var det förr. Då tittade tjejerna på när deras hjältar sparkade fotboll eller åkte skidor. Och killarna visste att det satt tjusiga brudar på läktaren, och kämpade som djur. Och när matchen eller loppet var slut stod tjejerna vid omklädningsrummet och tog emot sina skitiga, snoriga och spotande hjältar. Det var tider det!

I dag, när killen ska spela fotboll så säger Kvinnan i hushållet: "Nähädu, det blir inget av med det. Du passar lillen för jag ska gå på gymmet och body-builda mig."

Lika illa är det inom föreningslivet. Förr hette idolerna Hjalmar Branting, Jarl Hjalmarsson och Tore Brodd, den tidens höjare av olika slag. Och vad heter dom idag? Jo, Gertrud Sigurdsen, Birgitta Wistrand och Antonia Axelsson Jonsson! Vad ger Ni mig för det, systrar.

Och hur har vi det med marktjänsten därhemma flickor? Förr, när husets herre kom hem utschasad efter en hård arbetsdag, så möttes han av hunden med tofflor, barnen med kramar och hustrun med en god middag.

Hur är det idag? Jo, det ligger en lapp på köksbordet på vilket det står: "Hej. Hämta Olle på dagis, fixa middan (fiskbullar i kylskåpet), laga punkan på min cykel och rensa avloppet. Jag blir sen ikväll. Eva." "PS. Kör en maskin vitvätt. DS."

Vilken man finner en njuning i att komma hem till sänt? Nä, flickor vi måste vrida klockan tillbaka. Vi måste behaga våra killar, annars tappar dom stinet! Av med långbrallorna, på med kjolarna, det måste bli vårt budskap. Ersätt ordet "trakasserier" med "invit". Livet blir mycket behagligare för oss alla om vi kvinnor inser våra fördelar och förtjänster och använder dem på rätt sätt.

Männens slutar tänka på dioder, kannringar och lönegrader. Dom tänker på oss i stället! Det är väl mycket trevligare!

Flitiga Lisa

Kvinna på Aerotech

Anne-Marie Andersson, instrumentmontör, avdelning Apparat

– Det här är första arbetsplatsen efter avslutad utbildning vid urmakarskolan. Studiebesök från skolan gjorde mig intresserad av företaget och av olika arbetsuppgifter. Därför sökte jag också, när man behövde arbetskraft.

– Jag är nästan ensam kvinna här. Jag har lång arbetslivserfarenhet. Och jag tycker det går bra att arbeta ihop med mina arbetskamrater.

Rigmor Ryberg, lokalvårdare, division Service i Arboga.

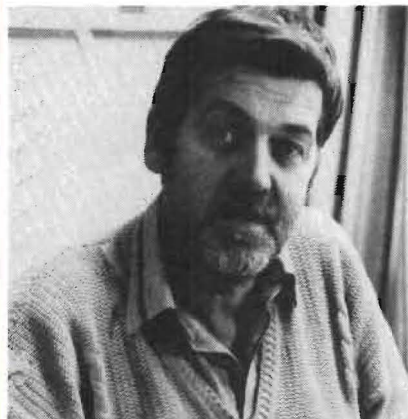
– Jag tillhör de kvinnor som blev utan jobb när Rapps Konfektion lade ner verksamheten i Arboga. Ett tag arbetade jag i kiosk, men den såldes och jag blev arbetslös igen. Förhoppningsvis är risken liten att historien ska upprepa sig på FFV Aerotech. Här har Rigmor städat i nio år nu.

– Jag tycker om arbetet och trivs jättebra på Avionik. Här får jag gå runt och arbeta bland människor som jag gillar. Det skulle inte vara lika roligt att springa omkring på olika ställen, tror jag.

Rigmor har haft turen att slippa krämpor i samband med jobbet. Det bidrar säkert till att hon inte har en tanke på att byta till något annat.

– Senast idag fick jag frågan om jag inte skulle vilja jobba på avsyningen istället. Men nej, bevara mig väl för att sitta stilla på en stol hela dagarna! Självklart vill jag vara kvar här, bara Avionik fortsätter att köpa mina tjänster.

Om kvinnor på Aerotech

Agne Sterner, FCTF-ordförande på Ground Support

– Tyvärr är det få kvinnor som söker tekniska jobb. Det speglar ju bara näringslivet i stort.

– Jag skulle gärna se fler kvinnor här. Men det är utbildning och kompetens, inte man eller kvinna, som ska vara vägledande.

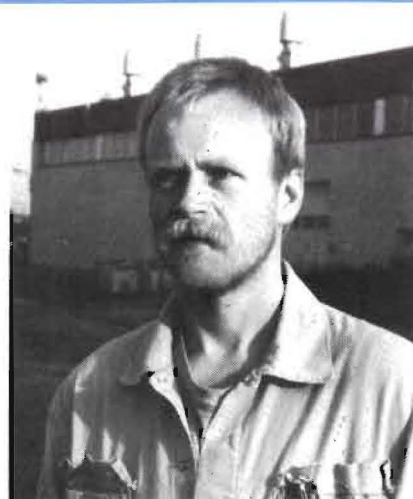

Gunilla Hollsten, chefssekreterare på Ground Support

– Jag är varken karriärkvinna eller rödstrumpa. Bara en vanlig förvärvsarbetande 2-barnsmamma.

– Service är inget förnedrande. Man ska kunna rycka in lite var som helst. Därför är samarbete och arbetsrotation viktigt. Men naturligtvis måste man känna ansvar. Annars blir jobbet inte bra.

– Vi är alla, oavsett kvinnor eller män, lika viktiga länkar i produktionskedjan. Därför finns det heller inga bättre eller sämre jobb. Alla måste våga vara stolta över det man gör.

Jan Svensson, flygplanmekaniker, avdelning Flygplan

– Det skulle vara toppen att få kvinnliga arbetskamrater. Bättre stämning, mjukare sätt, en skärpning med snacket runt om skulle det nog bli.

– Kan kvinnan sitt jobb är det riktigt om hon också blir chef. Hon kan hitta nya arbetsmetoder, framförallt fysiskt tunga moment kanske försvinner.

Thomas Bark, postbud, division Service i Arboga.

– Inte är det något problem att jobba med kvinnor. Jag trivs bra med det, säger Thomas som kan jämföra med sina tidigare sommarjobb på verkstad.

– Det blir bra stämning när det är tjejer med, och det blir ett annat snack också än när bara killar jobbar ihop.

Thomas tillhör de fåtal män inom FFV Aerotech som har en kvinnlig chef, Gun Billström.

– Men jag märker egentligen inte någon skillnad mellan att ha Gun som chef och att ha en man som bas på verkstan. Honom hade jag aldrig så nära till hands de korta perioder jag jobbade där. Gun hon sitter ju i rummet intill. Så inte kan jag se att det skulle ligga något negativt i att ha fler kvinnliga chefer här inte.

Stryktålig viggen-attrapp

GROUND SUPPORT. Att äta kakan men ändå ha den kvar. Det problemet brottas Räddningstjänsten ständigt med när man vill anordna så realistiska brandövningar som möjligt. Men numera går även de svårigheterna att klara. Fpl-attrapp 37 V löser alla problem.

Jodå, på långt håll ser det ut som en Viggen. Men närmare betraktat så är nog inte planet så mycket att lita på i lufrummet. Men det är heller inte meningen. Det är på marken som attrappen ska tjänstgöra. Och det gör den med besked.

Fullskalig modell

Attrappen är uppbyggd som en skrovkonstruktion och skall utnyttjas av personalen vid flygvapnet i flygräddningstjänst. För att motstå den höga grad av korrosivitet som släckmedlet ger består attrappen av 3 mm cortenplåt. Vikten är ca 5,5 ton. Och förutom skrov så har attrappen också vingar, stjärtfena och motorattrapp. Däremot är den inte försedd med förarplats. Urlyftning och borttransport av piloten övas på ett verkligt flygplan.

Hela attrappen är demonterbar vilket möjliggör landsvägstransporter. Dessutom är attrappen försedd med ett bränslesystem med möjligheter till insprutning på olika ställen. En konstruktion som ger realistiskt brandförlopp och därmed realistiska övningar. På attrappen förekommer också samtliga de brandluckor som finns i verkligheten.

Thord Olsson, SS Mekaniska Industri AB i Gällö samt Kjell-Ingvar Wancke och Thomas Ericsson från Aerotech i Östersund kontrollerar sin gemensamma skapelse – Fpl-attrapp 37 V.

Fpl-attrapp 37 V gör det möjligt att arrangera fullt realistiska brandövningar för Flygvapnets Räddningstjänst.

Lyckad satsning

– Fram till 1 oktober har attrappen varit med om ca 200 bränder. Och vi har lärt oss mycket av de övningarna, säger Kjell-Ingvar Wancke, en av konstruktörerna bakom Fpl-attrapp 37 V.

– Mycken tankemöda om säkerhet, konstruktion och ändamålsenlighet i skala 1:1 har varit svårackad. Men samtidigt har vi skaffat oss en bred erfarenhet om hur material förstörs genom värme. Och vi har lyckats. Därför är jag glad att våra ambitioner resulterat i en produkt som motsvarar kundens förväntningar, säger Kjell-Ingvar Wancke.

Framtiden ser ljus ut för Fpl-attrapp 37 V. Två attrapper är redan levererade till F4 och därefter står F14 i tur.

”FFV Arboga IF” vann tävlingen

ARBOGA. Nu har representanterna för CVA IF styrelse utsett vinnare i namntävlingen.

Den utlystes efter semestern, och det var faktiskt för andra gången. Det första försöket gav inte ett enda förslag.

Men skam den som ger sig, tyckte väl Eric Ganell & Styrelsecompany, och så gjorde de ett nytt försök. För nog måste det väl finnas någon FFV-are i Arboga med fantasi nog att hitta på ett nytt namn åt föreningen. Och allra helst då ett som är anpassat till FFV av idag.

Styrelsen fick rätt. Det finns FFV-are med fantasi, och det kom in mer än ett namnförslag. Men de flesta föll på namnet Aerotech. Det håller inte i en förening som också engagerar medarbetare i FFV Telub AB.

Förslaget ”FFV Arboga IF” eller ”FFV AIF” har skickats in av två personer, Sören Kindgren SH60 och Margareta Lindberg CS01. Båda har nu priser att vänta av Sigvard Nilsson, som har varit företagets representant i ”namnkommittén”.

Vid årsmötet kommer styrelsen att föreslå medlemmarna ett byte av föreningens namn från CVA IF till FFV Arboga IF. Om förslaget antas genomförs förändringen.

Men fram till dess är företagsledningen och idrottsförening överens om att det gamla anrika namnet CVA IF får stå kvar.

AA

Nyanställda

April

Lars Svensson, planerare, MR16
 Göran Jansson, underhållsingenjör, AS95
 Anders Thelin, controller, MF02
 Sören Raattamaa, marknadsförare, AA20
 Joakim Andersson, systemprogrammerare, AS60
 Peter Knutsen, controller, AS10
 Kenneth Evaldsson, ingenjör, AF47
 Anna-Greta Axelsson, speditörskontorist, SN34
 Carina Norlin, lokalvårdare, AR80
 Tord Lindström, ingenjör, AF24
 Niklas Blomgren, plåtreparatör, MR62

Maj

Bjarne Nyhlén, elingenjör, SR22
 Torbjörn Wilhelmsson, kvalitetsingenjör, AS60
 Charlotte Lindstedt, sekreterare, CF15
 Ulf Henningsson, ingenjör, AF24
 Hans Clasén, motoringenjör, MG30
 Leif Thorzén, projektledare, AR
 Margareta Arvidsson, kontorist, SN71
 Lena Karlson, personalman, SP23
 Peter Hagert, sektionschef, SP30
 Stig Nilsson, systemingenjör, AS40
 Hans Welen, elevingenjör, AS40
 Lars Cullberg, komponentingenjör, AM65
 Stefan Larsson, telemontör, AR41
 Knut Ljungdahl, materialhanterare, SN33
 Tord Ahlin, kontrollant, MA96
 Anneli Axén, materialkompletterare, MA24
 Peter Berg, plåtreparatör, MR62
 Viola Jonsson, kontrollant, MA93
 Bengt Karlsson, instrumentmakare, AF83
 Stefan Olsson, plåtreparatör, MR62

Juni

Hans Iredahl, internkonsult, SH10
 Torbjörn Lönnqvist, teleingenjör, AF66
 Jens Bergström, teleingenjör, AF54
 Lennart Ek, ekonomichef, CE
 Anders Sohlén, beredningsingenjör, MP20
 Mikael Sturk, motormontör, MG83
 Roger Öhlin, teletekniker, AF54

Avgångna

I pension

April

Karl-Gustav Karlsson, MR22
 Arne Karlsson, MP34

På egen begäran

April

Lars Blomquist, MT05
 Mikael Pettersson, AF24
 Gunnar Lord, AF24
 Monika Larsson, MT31
 Tom Malinen, AR80
 Harri Jaakkola, AF64

Maj

Mats Eriksson, MG93

Juni

Göran Peterson, SE10
 Lars Karlsson, AF26
 Valter Johansson, AF35
 Roger Lindqvist, MA85
 Kent Andersson, MG87

TACK

Ett hjärtligt tack till arbetskamrater, chefer och FCTF LF 72 vid Aerotech i Linköping för den uppvaktning jag erhållit med anledning av min pensionering.

Elov Fernkvist FA24

Ett hjärtligt tack till FFV Aerotech och SF avd 2152 samt chefer och arbetskamrater för all uppvaktning i samband med min pensionering.

Helge Larsson fd SN33

Jag tackar chefer och arbetskamrater för de fina presenter jag fick när jag slutade min anställning.

Sune Zetterström, SN20

Ett stort tack till alla för blommor och gåvor vid min sista arbetsdag på avdelning Motor RM6.

Lars J Larsson

Insändaren

Framåtanda som skapar genvägar

Svar till signaturen "Stigletarna" angående skötseln av grönområden:

Den grönyta, som signaturen talar om, har emellertid aldrig varit avsedd som gräsmatta. Någon medveten grässådd har inte gjorts, utan den växtlighet som ändå finns eller har funnits har uppkommit på naturligt sätt. Däremot har ytan gjorts i ordning som upplagsplats för den matjord som tas tillvara vid markarbeten i samband med byggnationer. Matjord är, som alla villaägare vet, en dyrbarhet. Vi tar tillvara, fräser och iordningställer jorden för vidare användning. De traktorer som signaturen sett har använts för denna matjordsberedning.

På anmodan av hyresgästerna i By 198 har Anläggningservice vid något tillfälle klippt ned växtligheten för att hindra fröspredning in i angränsande lokaler.

Så till signaturens frågor:

1) Den första frågan har besvarats här ovan.
 2) En permanent gångstig mellan By 198 och By 31 innebär att vinsten gentemot vägen runt By 73, Ormen, blir cirka 100 meter, vilket man med normal gångfart avverkar på cirka 2 minuter. Man ska gå flera hundra gånger om dagen eller ha en lön som en statsanställd aldrig kommer upp till, för att en gångstig ska bli lönsam.

3) Nuvarande situation är tillfällig. Jordmassorna kommer att tas tillvara och växtligheten övergår så småningom till vackrare ängsmark. Marken kommer dock även fortsättningsvis att vara tillfällig upplagsplats för jordmassor.

4) Ingen tillfrågad på Anläggningservice har känt till den omtalade gångstigen, och även om så varit fallet så har vi nog ändå använt platsen som jordupplag, då det är den bästa vi har för detta ändamål.

Vår tro är, att den framåtanda och kreativitet som präglar personerna som trafikerar sträckan By 31-By 198 snart skapar en ny genväg.

Lennart Lindqvist SR20

Kvinna på Aerotech

Eva Johansson, expeditionsarbete, avdelning Tillverkning

– Jag har det jättebra. Jag tycker fortfarande det är lika roligt att gå till jobbet varje dag. Visst har jag ibland funderat på att byta arbetsuppgifter, men jag trivs så fantastiskt bra här.

– Man vet ju vad man har men inte vad man får, om man byter.

Paula Wedlin, avdelning Apparat

Paula har nyligen genomgått fyra-årig el-teleteknisk gymnasieutbildning med en påbyggnad i flygteknik.

– Jag tycker jag fungerar bra ihop med mina arbetskamrater. Mycket beror på hur man själv är som människa.

– Att få arbetsuppgifter och att göra karriär beror mycket på chefens attityd. Jag tror inte, att det har någon betydelse vare sig man är man eller kvinna.

Breda kontaktytor

SERVICE. Receptionen är en färsk nyhet i Vaktbyggnaden vid FFV Aerotech i Arboga. Där emot är vi sedan många år vana att se våra trevliga receptionister bland vakterna.

När Tech-In kommer på besök är det Harriet Conradsson som tar emot tillsammans med Terttu Löow.

– För elva år sedan fick jag idén om att byta jobb, berättar Harriet.

Då hade hon ett arbete som innebar heljobb, och det ville hon gärna komma ifrån. Till en början arbetade hon helg i det nya jobbet också, men det tog slut efter en tid.

– Vakten kan man kalla en mansdominerad miljö, fortsätter Harriet, även om vi numera har kvinnliga vakter också. Dessutom har vi alltid samarbetat väldigt mycket och väldigt bra med vaktgruppen, män som kvinnor.

Till sin glädje har receptionisterna sedan ett par veckor fått en alldeles egen hörna i vaktbyggnaden. Och även om de inte har något emot sina vaktkolleger, så har arbetsmiljön onekligen blivit mycket lugnare sedan dess.

– Vi har väldigt stor besöksfrekvens och kommer i kontakt med många trevliga människor i vårt jobb. Men tidigare var

det emellanåt ganska krävande att höra och göra sig hörd inifrån vaktlokalen där vi satt, säger Harriet.

Tillbaka igen

Terttu är ny som receptionist. Fram till jul kommer hon att prova det här arbetet.

– Harriet och jag anställdes faktiskt samma år och samma dag, 1 augusti 1977, berättar hon. Jag började som lokalvårdare. Under årens lopp har jag fått alltmer ont i axlarna, något som är ganska vanligt i det jobbet.

Terttu fick hjälp att byta till ett expeditjonsjobb, men tyckte själv att det gav henne för litet att göra. Och så nappade hon på erbjudandet att pröva det här jobbet som receptionist istället.

– Det är nästan som att vara tillbaka i mitt gamla jobb igen. En gång i tiden arbetade jag i affär och hade mycket kontakt med människor, precis som här, säger Terttu.

Hon trivs med sina nya arbetskamrater, och tycker att hon som kvinna har det utmärkt i jobbet.

– Och det hade jag tidigare också, för bättre killar än dom på Robot där jag jobbade förut, det får man leta efter. Att ståda blev roligt tack vare dem!

Anne Allard

Såväl Terttu som hennes sittande kollega Harriet är nöjda med sin nya omgivning. De trivs utmärkt i Vaktbyggnaden och ännu bättre har det blivit sedan de fick en egen reception. Foto: Anne Allard

Tech-In

Adress: FFV Aerotech, CO
732 81 Arboga
Telefon: 0589-818 59

Ansvarig utgivare: Per-Åke Dahlström, CO
Redaktör: Sten Granlund

Divisionsombud: Motor och Avionik:
Anne Allard, AA23
Service:
Flygteknik: Benny Aretun, SD54
GS: Hans Brännström, GP30
Export:

Redaktionsråd: Ansvarig utgivare
Redaktör
Samtliga divisionsombud
Roger Thelénius, FCTF Arboga
Conny Petersson, SF Linköping
Hans Brännström, FCTF Östersund